Thiền (2)

[15/03/2026 - 04:52 - thuongthoicogidau]
Tại sao tôi đề nghị quý vị nghe là bởi vì trong đây ghi rất rõ là các cái tâm sở có có cái tính năng đối lập nhau. Có anh này thì không, có anh kia. Cho nên tu tập không có tu tập không có làm cái chuyện gì Ngoài ra cái chuyện thay Thế và thay thế ở đây không có hề có cái chuyện là mình vào nhà nắm cổ thằng này giục ra đút thằng khác vô không phải. Mà chỉ việc đưa thằng này vào rồi thằng kia nó mất tiêu. Trong kinh nói ánh sáng xuất hiện thì bóng tối tự mất chứ không cần phải lôi cái thằng bóng tối ra. Và trí tuệ xuất hiện thì vô minh tự biến mất. Tùy hỷ xuất hiện thì ganh tỵ biến mất. Vô tham xuất hiện thì bủng xỉnh biến mất. bi tâm xuất hiện thì hại tâm biến mất. Thì cái đó gọi là thiền.
Nhưng mà đương nhiên cái sự thay thế này nó có hai trường hợp.
Một là thay thế để từ ác qua thiện.
Thứ hai là thiện qua ác.
Rồi trường hợp trong cái thiện mà thay ác nó lại có hai trường hợp.
Thiện thay ác mở cái tâm để dẫn đến cái chuyện mà là gọi là đắc đạo diệt trừ phiền não.
Trường hợp thứ hai thiện thay ác để cho mình được chứng thiền chứng định.
Thí dụ như bây giờ các vị đang đang sân si mà các vị nghĩ đến Phật pháp các vị hết giận thì cái đó gọi là thiện thay ác. Nhưng mà các vị không có đắc gì hết. Còn trường hợp thứ hai đó ác thay thiện mà đắc là sao? Là lúc các vị tu tập 40 cái đề mục thí dụ để cái chén nước trên mặt mình niệm đất đất đất đất đất đất đất thì tham sân si nó nhường chỗ cho cái tâm định đó. Và nếu đủ duyên luôn luôn nhớ nha, nếu đủ duyên chứ không phải nghe vậy là để cái thau nước rồi nó đắc đâu. Thì là niệm niệm mà nó đủ duyên thì nó bèn tâm nó gắn vào trong cái nước đó. Khi mà nhắm mắt lại thấy cái thau nước nó vẫn còn ở đó. Niệm tiếp thì thấy cái thau nước đó nó sáng ngời lên giống như vàng mà người ta nấu chảy vậy đó. Và cứ mỗi lần rồi qua khỏi cái giai đoạn đó thì mình không còn thấy cái thau nước nữa mà chỉ thấy nước thôi. Đắc định là chỗ đó. Mà điểm đặc biệt là khi mình đắc thiền rồi đó nó khác cái người chưa đắc ở chỗ này khi mà cái mới cận định thôi đó thì mình chỉ có thể ngồi trong vài giờ đồng hồ và mình rất dễ dàng bị chi phối bởi âm thanh, ánh sáng hoặc là kiến cắn muỗi chích phải không? Nhưng mà đã nhập vô thiền rồi đó thì không biết gì hết và mình có thể không nhúc nhích, không đói, không khát, không nóng, không lạnh rồi cái gì nữa không ăn uống tiểu tiện. Nói chung là tất cả hoạt động lớn bé của thân đều được tạm ngưng trong thời gian mà mình muốn. Một ngày, hai ngày, ba ngày Và khi mà mình đắc định với cái đề mục đó mình có thể biến cái không phải nước thành nước và biến nước thành không phải nước. Biến nước không phải nước là sao? Nghĩa là mình muốn độn thổ mình chỉ cần niệm nước là cái mặt đất thành ra nước để mình lặn xuống hiểu không? Hoặc là thí dụ như mình đang đi vô một cái chỗ nào đó mà mình cần nước mình chỉ nghĩ trong bụng "có nước đi" là lập tức có nước mà cái chuyện này là chỉ có người đắc định thì mới làm được hiểu không? Còn đề mục đất cũng vậy. Mình cứ để cái miếng đất trước mặt mình niệm đất đất đất đất đất thì sau khi này sau một lúc nào đó nếu đủ duyên thì miếng đất đó nó đổi nó biến thành một cái mà một cái quần sáng giống như cái đĩa bằng bạc bằng vàng hoặc là mặt trăng vậy đó sáng ngời vậy đó và cứ niệm tiếp và lúc bấy giờ khi nó quay lại cảnh cũ là mình vẫn thấy đất nhắm mắt lại vẫn thấy đất và tiếp tục như vậy thì nó khi mình đắc định mình có thể kéo dài thời gian tọa thiền suốt nhiều ngày và khi mình hóa hiện thần thông thì mình cũng biến một cái không phải đất thành đất và đất không thành cái không đất thí dụ như mình đi ngang qua mặt hồ mình đứng mà nhìn cái hồ mà chỉ cần niệm là đất đi thành đất đi là tự nhiên nguyên cái mặt hồ đó nó thành đất cho mình đi. Nhưng mà chỉ có một mình mình thôi chứ cái tên nào đi sau lưng là nó vẫn bị chìm. Nó đất cho mình mình thôi bị cái tâm mình nó mạnh á. Thì có người hỏi tôi chứ cái chuyện nó tin được hay không tôi nói được chứ vấn đề là tâm mình nó định. Các vị có thấy người ta xiếc mô tô bay không? Thì cái tâm người ta luyện lâu ngày đó người ta có thể làm cái chuyện mà người bình thường không có làm được. Hiểu không? Các vị có thấy những cái siết Trung Quốc mà họ giữ thăng bằng Thì phải là cái tâm như thế nào? Sự thuần thục như thế nào ta mới làm được. Chứ còn mình không có tập gì hết thì mình thấy người ta làm mình không có tin. Thì cái đời cái gì cũng vậy. Cái gì nó cũng phải có thuần thục thí dụ như cái chuyện mà tôi dạy học tôi phải nói một cách

rất là khiêm tốn chân thật và khách quan. Tôi không có giỏi hơn quý vị, tại tôi dạy riết tôi quen chứ thình lình tôi đưa các vị đề tài này kia các vị leo đây ngồi các vị giảng suốt hai tiếng đồng hồ đuối á nó quen hiểu không? Tức là tôi dạy tôi không có soạn bài nhưng mà tôi cho các vị soạn luôn á soạn luôn rồi leo lên cái mở cái cái đề cương ra ngồi cái giảng từng phần từng phần rồi nó ngán dữ lắm. Còn tôi bây giờ tôi vừa giỡn mà tôi vừa giỡn mà tôi vừa nghiêm tôi dạy tôi vẫn giảng được tôi vừa nghiêm mặt lạnh ngắt như là củ ấu thì vẫn giảng được. Nó quen rồi. Bây giờ coi đọc trong đây để thấy rằng khi mà có một cái thiện tâm xuất hiện thì cái tính năng của cái thiện tâm đó nó gồm cái 25 đúng không? Hồi nãy tôi có nói là 25 là nó tổng quát cho thực tế. Trong cái 25 đó tùy căn cơ của mỗi người mà cái nào mạnh nào yếu thì chính cái tính năng của cái tâm đó nó có cái tác dụng nhất định lên cái phiền não của mình như thế nào. Nào. Ở mỗi cái tâm thiện của A B C nó khác nhau. Nói trên căn bản thì nó giống nhưng mà về chi tiết nó có khác. Thì chính vì vậy cho nên cái khả năng đối phó phiền não của mỗi người khác nhau.. Bởi vì một cách chi tiết thì cái thiện tâm của tôi không giống của cô. Bây giờ các vị cũng phải đồng ý với tôi một chuyện nữa. Đó là là chỉ riêng cái khoảng tâm sở trí tuệ của người này không giống người kia đúng không
hả? Khác rồi. Cái tâm sở Vô tham cũng khác. Bởi vì mình nói bây giờ tôi nói riêng cái vô tham nè. Vô tham, vô sân đều đều có nhiều trường hợp. Thí dụ vô tham nó có nó có hai ba ý nghĩa là mà có nhiều người họ chỉ có một thôi. Thí dụ như vô tham là không có muốn giữ. Nhưng mà nó có trường hợp là vô tham là muốn cho ra. Có hiểu cái đó không ta? Có người cũng có tâm sở đó nhưng mà họ chỉ gọi là không muốn giữ thôi chứ họ không có hoan hỉ trong cái chuyện cho ra. Cho nên nhiều vị xả ly rất là tốt nhưng mà bố thí rất là kém. Có Không
họ bỏ nguyên gia tài họ đi tu được nhưng mà tới họ họ vô tu rồi cái pháp bố thí họ rất là kẹo họ thấy đâu có còn gì nữa đâu để mà cho. Cho nên cũng là tâm sở vô tham nhưng mà nó phải hội đủ hai khía cạnh một là không muốn giữ hai là thích cho ra có người có cả hai, có người chỉ có một thôi. Cái này rất là quan trọng rất là quan trọng. Cho nên có nhiều vị tu rất là tốt. Họ bỏ nguyên cái gia tài họ bỏ dễ ẹt à nhưng mà kiếp sau sanh ra vẫn nghèo sặc máu là tại vì họ có cái tánh xả ly họ chỉ có được một nửa cái vô tham thôi. Có nghĩa là không thích giữ nhưng mà không thích cho ai. Họ không muốn giữ thôi. Còn chuyện nó đi đâu kệ nó. Còn cái người kia là họ thích cho ra họ thích bố thí hiểu hả? Đó cho nên cẩn thận cái đó khó lắm cái đó.
Rồi cái vô sân cũng vậy. Vô sân nó có hai. Một là không bất mãn nhưng mà cái cái thứ hai là gì? Có khả năng yêu thương. Có vị chỉ không bất mãn và không có khả năng yêu thương. Mặc dù hai cái này nó là một cặp nhưng mà vấn đề do cái căn cơ của mỗi người mạnh cái nào. Có người mạnh cái hai, có người chỉ mạnh một trong hai. Có người không có gây hấn ai ,tu nhỏ lớn tôi tu chùa tôi biết nhiều người hiền lắm. Ai nói gì cũng cười cười mà không có giận ai hết. Nhưng mà thấy ai bị gì cũng không thèm giúp luôn. Có người tánh rất là nóng nhưng mà thấy ai bị cái gì là suốt đêm thao thức. Người ta bị xót á. Thức suốt đêm canh. Canh người bệnh rồi cạo gió rồi nấu nồi xông trời mưa , ráng đội mưa ra ngoài hái ba cái lá sả lá bạch đàn khuynh diệp vô nấu mà bình thường tánh nóng nóng rừng rực luôn á nhưng mà lại rất là giàu tánh thương người còn có nhiều người tánh mát vậy đó mà thấy người ta lòi ruột trong tỉnh bơ đi luôn hiểu không, mà cái mà tu cho tới đó một khó giận hai rất là dễ thương người đó là tu tới còn không chỉ giữ một nửa của cái cái cái tâm sở đó thôi. Rồi cho nên là rồi đó tùy cái căn cơ mà cũng tâm sở đó nhưng mà nó ở mỗi người mình phát triển cái mặt nào đó rồi tinh tấn cũng vậy. Tinh tấn hồi nãy mình nhớ tinh tấn có bốn phải không ta? Ngăn ác, trừ ác, Tu thiện, giữ thiện thì tu cho đúng là đủ bốn. Nhưng có người thì chỉ có 1 2 3 thôi. Hiểu không? Thích làm việc thiện nhưng mà ai rủ làm bậy cũng làm luôn. Tinh tấn có bốn ngừa Ác, trừ ác, tu thiện, giữ thiện. Người mà tu cho tới là đủ bốn. Còn có người chỉ có ba, chỉ có hai, chỉ có một thôi. Mà có như vậy hay không?
Đây là lý do tại sao mà có người cũng tu mà tu nhanh tu chậm là cái chỗ bây giờ cái tinh tấn anh nó nó đủ bốn không? Có người thì siêng trừ ác, có người thì siêng tu thiện. Vậy đó rồi rồi có người xuyên trừ ác nhưng mà không có siêng ngừa. Có trường hợp đó có nghĩa là phạm giới là giải quyết liền nhưng mà không có cảnh giác. Tất cả các cái tâm sở khác đều như vậy hết có nghĩa là nó có nhiều cái tính năng thì người ta tu tốt là ta giữ tròn tất cả tính cái detail cái chi tiết của nó còn mà tu giỏm là ta ta hay thiếu thiếu chút. Thiếu thiếu một chút. Đây là lý do tại sao mà có vụ đắc nhanh đắc chậm á. Chứ tự nhiên đứa nào cũng tu tại sao nó nó đắc nhanh đắc chậm là bởi vì nó có vấn đề.

Tôi chốt lại buổi giảng chiều nay. Thiền là gì? Là bản năng chúng ta có hai thứ đối lập nhau. Cái nào mạnh thì nó bèn đốt cái còn lại là tu hành.

[11/06/2026 - 11:39 - thuanphap27]
Buổi 31. Thiền (2)
Thưa với bà con mình là hết giờ thì tôi đi.
Nhưng mà tôi mong bà con đừng có đi.
Bởi vì thầy Đồng Ấn hay là thầy Vĩnh Lộc hay là thầy gì quên rồi...
Xương Đạo hoặc là các vị Phật Tử ai mà giọng tốt đọc giùm tôi có mấy trang thôi,
Đọc có chút xíu à, đọc chút xíu cho bà con nghe cho vui thôi.
Đọc giùm từ trang 31 cho đến trang 47 là 16 trang.
Nếu mà mình đọc mà thong thả là khoảng bao nhiêu phút?
20 phút.
Vậy các vị có muốn nghe không? Nghe thì mình tìm người đọc giùm.
Tại cái này thì nó không phải nằm trong phần giảng mà này bà con phải nhớ thôi.
Vậy các vị nếu có thấy mệt thì thôi nhưng mà quý vị có tình nguyện đọc không?
Đọc mà đọc chậm chậm nha.
Đọc từ từ từ từ rắn rắn là loài bò rắn là loài bò sạc sạc không chân đọc vậy đó.
Đọc vậy đó rắn rắn rắn là loài bò, bò sạc sạc không chân.
Ông đó ổng chết ổng để lại tờ Di Chúc.
Ổng để thế này: Toàn bộ Gia Sản tôi để lại để hết cho con rể, người ngoài không được hưởng.
Thì bắt đầu là thằng con rể nó viết thế này: Toàn bộ Gia Sản tôi để lại cho con rể, người ngoài không được hưởng.
Mà nếu mình đúng nguyên tắc là phải phẩy đằng trước: Toàn bộ để lại cho con, rể người ngoài không được hưởng.
Hoặc là trong buổi mà khai giảng năm mới thì ông hiệu trưởng lên ổng đọc thế này: Năm nay trường ta là có một chủ trương Đồng Phục như sau:
Nam sinh mặc áo bỏ trong quần nữ sinh, mặc áo dài.
Mà tôi không biết là nam sinh nó bỏ áo trong quần nữ sinh nó bỏ cách nào mình không biết.
Theo nguyên tắc là phải nam sinh mặc áo bỏ trong quần, nữ sinh mặc áo dài.
Thì ổng mới ghép lại là nam sinh mặc áo bỏ trong quần nữ sinh, ngưng một cái, mặc áo dài.
Có nghĩa là nó mặc rồi nó nhét vô trong kia xong rồi nó còn mặc theo áo dài nữa.
Bởi cái đọc đó nó cũng mệt lắm.
Rắn rắn là loài bò, bò sạc sạc không chân.
31 - 47 thì hai vị trên đây cho biết khoảng 20 phút, trung bình 20 phút.
Bây giờ các vị nghe tiếp.
Tại sao tôi đề nghị các vị nghe là bởi vì trong đây ghi rất rõ là các Tâm Sở có Tính Năng Đối Lập nhau, có anh này thì không có anh kia.
Cho nên Tu Tập không có làm gì ngoài ra chuyện Thay Thế.
Và Thay Thế ở đây không có hề có chuyện là mình vào nhà nắm cổ thằng này giục ra đút thằng khác vô, không phải.
Mà chỉ việc đưa thằng này vào rồi thằng kia nó mất tiêu.
Trong kinh nói:
Ánh Sáng xuất hiện thì Bóng Tối tự mất chứ không cần phải lôi thằng Bóng Tối ra.
Và Trí Tuệ xuất hiện thì Vô Minh tự biến mất.
Tùy Hỷ xuất hiện thì Ganh Tỵ biến mất.
Vô Tham xuất hiện thì Bủn Xỉn biến mất.
Bi Tâm xuất hiện thì Hại Tâm biến mất.
Nó cứ đi vậy đó.
Thì đó gọi là Thiền.
Nhưng mà đương nhiên sự Thay Thế này nó có hai trường hợp.
Một là Thay Thế để từ Ác qua Thiện.

Thứ hai là Thiện qua Ác.
Đó là một.
Trường hợp trong Thiện mà thay Ác nó lại có hai trường hợp.
- Thiện thay Ác mở tâm để dẫn đến chuyện mà là gọi là Đắc Đạo, diệt trừ Phiền Não.
- Trường hợp thứ hai Thiện thay Ác để cho mình được Chứng Thiền, Chứng Định.

Thí dụ như bây giờ các vị đang đang đang đang Sân Si mà các vị nghĩ đến Phật Pháp các vị hết giận thì đó gọi là Thiện thay Ác nhưng mà các vị không có đắc gì hết.
Còn trường hợp thứ hai Ác thay Thiện mà đắc là sao?
Là lúc các vị Tu Tập 40 Đề Mục.
Thí dụ như mình để chén nước trước mặt mình niệm Đất đất đất đất đất đất đất đất thì Tham Sân Si nó nhường chỗ cho Tâm Định đó.
Và nếu đủ Duyên, luôn luôn nhớ, nếu đủ Duyên chứ không phải nghe vậy rồi để thau nước đó rồi nó đắc đâu.
Nhảy xuống hồ không thèm đắc xá gì cái thau.
Thì niệm niệm mà nó đủ Duyên thì nó bèn tâm nó khắn vào ở trong nước đó.
Khi mà nhắm mắt lại thấy thau nước nó vẫn còn ở đó.
Niệm tiếp thì thấy thau nước đó nó sáng ngời lên giống như vàng mà người ta nấu chảy vậy đó.
Và cứ mỗi lần rồi qua khỏi giai đoạn đó thì mình không còn thấy thau nước nữa mà chỉ thấy nước thôi.
Đắc Định là chỗ đó.
Mà điểm đặc biệt á là khi mình Đắc Thiền rồi đó nó khác với người chưa đắc ở chỗ này.
Khi mà mới Cận Định thôi đó thì mình chỉ có thể ngồi trong vài giờ đồng hồ và mình rất dễ dàng bị Chi Phối bởi âm thanh, ánh sáng hoặc là kiến cắn muỗi chích.
Nhưng mà đã Nhập Vô Thiền rồi đó thì không biết gì hết.
Và mình có thể không nhúc nhích, không đói, không khát, không nóng, không lạnh. Không ăn uống, tiểu tiện.
Nói chung là tất cả hoạt động lớn bé của thân đều được tạm ngưng trong thời gian mà mình muốn.
Một ngày, hai ngày, ba ngày.
Và khi mà mình Đắc Định với đề mục đó mình có thể biến không phải nước thành nước và biến nước thành không phải nước.
Biến nước không phải nước là sao?
Có nghĩa là mình muốn độn thổ mình chỉ cần niệm nước là mặt đất nó thành ra nước để mình lặn xuống.
Hoặc là thí dụ như mình đang đi vô một chỗ nào đó mà cần có nước, mình chỉ nghĩ trong bụng có nước đi là lập tức có nước.
Mà chuyện đó là chỉ có người Đắc Định người ta mới làm được.
Còn Đề Mục Đất cũng vậy.
Mình cứ để miếng đất trước mặt mình niệm đất đất đất đất thì sau này sao?
Một lúc nào đó nếu đủ Duyên thì miếng đất đó nó đổi nó biến thành một quầng sáng giống như đĩa bằng bạc bằng vàng hoặc là mặt trăng vậy đó.
Nó sáng ngời vậy đó, mình cứ niệm tiếp.
Và lúc bấy giờ khi nó quay lại cảnh cũ là mình vẫn thấy đất.
Nhắm mắt lại vẫn thấy đất.
Và tiếp tục như vậy khi mình Đắc Định mình có thể kéo dài thời gian Tọa Thiền suốt nhiều ngày.
Và khi mình Hóa Hiện Thần Thông thì mình cũng biến:
- Một cái không phải đất thành đất.
- Và đất không thành cái không đất.

Thí dụ như mình đi ngang qua mặt hồ mình đứng mình nhìn hồ mình chỉ cần niệm là đất đi, thành đất đi là tự nhiên nguyên mặt hồ đó nó thành đất cho mình đi.
Nhưng mà chỉ có một mình mình thôi, chứ tên nào đi sau lưng là nó vẫn bị chìm.
Nó đất cho mình mình thôi.
Vì Tâm mình nó mạnh.

Thì có người hỏi tôi chứ chuyện đó tin được hay không?
Tôi nói được chứ, vấn đề là Tâm mình có Định.
Các vị có thấy người ta xiếc Motorbike không?
Thì Tâm người ta luyện lâu ngày đó người ta có thể làm chuyện mà người bình thường không có làm được.
Các vị có thấy những xiếc ở Trung Quốc mà họ giữ thăng bằng?
Thì phải là Tâm như thế nào, sự Thuần Thục như thế nào người ta mới làm được.
Chứ còn mình không có tập gì hết thì mình thấy người ta làm mình không tin.
Thì đời cái gì cũng vậy.
Cái gì nó cũng phải có sự Thuần Thục.
Thí dụ như chuyện mà tôi dạy học, tôi phải nói một cách rất là khiêm tốn, chân thật và khách quan.
Tôi không có giỏi hơn quý vị đâu, quý vị hiểu lầm rồi, tôi không có giỏi.
Nhưng mà tại vì tôi dạy riết tôi quen.
Chứ thình lình giờ tôi đưa cho các vị đề tài kia, các vị leo lên đây ngồi, các vị giảng suốt 2 tiếng đồng hồ đuối. Nó quen.
Tức là tôi dạy tôi không có soạn bài, nhưng mà tôi cho các vị soạn luôn, soạn luôn.
Leo lên đây mở Đề Cương ra ngồi giảng từng phần từng phần rồi nói nó ngán dữ lắm.
Còn tôi bây giờ tôi vừa giỡn mà tôi vừa nghiêm, tôi dạy tôi vẫn giảng được.
Mà tôi vừa nghiêm mặt lạnh ngắt như là cụ ấu tôi vẫn giảng được. Nó quen.
Bây giờ coi đọc trong đây để thấy rằng khi mà có một Thiện Tâm xuất hiện thì tính năng của Thiện Tâm đó nó gồm có 25. Mà nãy tôi có nói.
Nói là 25 là nói tổng quát chứ thực tế ở trong 25 đó tùy Căn Cơ của mỗi người mà nào mạnh, nào yếu.
Thì chính tính năng đó của Tâm đó đó, nó có tác dụng nhất định lên Phiền Não của mình như thế nào.
Ở mỗi Tâm Thiện của A B C nó khác nhau.
Nói trên căn bản thì nó giống, nhưng mà về chi tiết nó có khác.
Thì chính vì vậy cho nên khả năng Đối Phó Phiền Não của mỗi người khác nhau.
Khả năng đối phó khác nhau, bởi vì một cách chi tiết thì Thiện Tâm của tôi không giống của cô.
Bây giờ các vị cũng phải đồng ý với tôi một chuyện nữa đó là là chỉ riêng khoản Tâm Sở Trí Tuệ của người này không giống người kia?
Khác.
Tâm Sở Vô Tham cũng khác.
Bởi vì mình nói bây giờ tôi nói riêng Vô Tham này.
Vô Tham, Vô Sân đều đều có nhiều trường hợp.
Thí dụ Vô Tham nó có 2, 3 ý nghĩa lận mà có nhiều người họ chỉ có một thôi.
Thí dụ như Vô Tham là không có muốn giữ.
Nhưng mà nó có trường hợp là Vô Tham là muốn cho ra.
Có người đó cũng có Tâm Sở đó nhưng mà họ chỉ gọi là không muốn giữ thôi, chứ họ không có hoan hỷ trong chuyện cho ra.
Cho nên nhiều vị Xả Ly rất là tốt nhưng mà Bố Thí rất là kém, có không?
Họ bỏ nguyên gia tài họ đi tu, được.
Nhưng mà tới hồi họ vô tu rồi pháp Bố Thí họ rất là kẹo.
Bởi vì họ thấy họ đâu có còn gì nữa đâu để mà cho.
Cho nên cũng là Tâm Sở Vô Tham nhưng mà nó phải hội đủ hai khía cạnh.
- Một là không muốn giữ.
- Hai là thích cho ra.

Có người có cả hai, có người chỉ có một thôi, này rất là quan trọng.
Rất là quan trọng.
Gặp tui như quý vị tôi đã ghi chỗ này rồi.
Cho nên có nhiều vị tu rất là tốt, họ bỏ nguyên gia tài, họ bỏ dễ ẹc.
Nhưng mà kiếp sau sinh ra vẫn nghèo sặc máu.

Là tại vì họ có tính Xả Ly, họ chỉ có được một nửa Vô Tham thôi.
Có nghĩa là là không thích giữ, nhưng mà không thích cho ai.
Họ không muốn giữ thôi, còn chuyện đó đi đâu kệ cha nó.
Còn người kia là họ thích cho ra, họ thích Bố Thí.
Đó, cho nên cẩn thận đó.
Khó lắm.
Vô Sân cũng vậy.
Vô Sân nó có hai
- Một là Không Bất Mãn
- Hai là Có Khả Năng Yêu Thương

Có vị chỉ Không Bất Mãn mà không có Khả Năng Yêu Thương mặc dù hai này nó là một cặp.
Nhưng mà vấn đề là do Căn Cơ của mỗi người mạnh nào, có người mạnh cả hai, có người chỉ mạnh một trong hai.
Có người không có gây hấn ai.
Tu từ nhỏ đến lớn tôi tu ở chùa tôi biết nhiều người dữ lắm.
Hiền lắm, ai nói gì cũng cười cười mà không có giận ai.
Nhưng mà thấy ai bị gì cũng không thèm giúp luôn.
Có. Lạ lắm.
Có người tánh rất là nóng, nhưng mà thấy ai bị gì là suốt đêm thức, người ta bị sốt.
Thức suốt đêm canh canh người bệnh rồi cạo gió rồi nấu nồi xông trời mưa vậy mà ráng đội mưa ra ngoài hái ba lá sả, lá bạch đàn, khuynh diệp vô nấu.
Mà bình thường tánh nóng, nóng rừng rực luôn nhưng mà lại rất là giàu tánh thương người.
Còn có nhiều người tánh mát vậy đó mà thấy người ta lòi ruột cũng tỉnh bơ đi luôn.
Mà tu cho tới đó,
- Một Khó Giận
- Hai rất là Dễ Thương Người.

Đó là tu tới.
Còn không chỉ là giữ một nửa của Tâm Sở đó thôi.
Tùy Căn Cơ mà cũng Tâm Sở đó nhưng mà nó ở mỗi người mình phát triển mặt nào. Đó.
Tinh Tấn cũng vậy, Tinh Tấn hồi nãy mình nhớ Tinh Tấn có 4.
- Ngăn Ác,
- Trừ Ác,
- Tu Thiện,
- Giữ Thiện.

Thì tu cho đúng là đủ 4, nhưng có người thì chỉ có 1 2 3 thôi.
Thích làm Việc Thiện, nhưng mà ai rủ tùm bậy cũng làm luôn.
Có loại người này không?
Hôm nãy giờ tôi nói tôi.
Cái gì mà việc lành việc tốt, nhất là nghiên cứu Kinh Điển tôi thấy thiết tha lắm, mà ai rủ đi chơi tôi cũng khoái lắm à nha.
Trong lớp mình có đó không ta? Hay là có mình tôi?
Rất là siêng Học Đạo, ai rủ Thiền là em em, ai Học Đạo em em, ai đi chơi em.
Tinh Tấn có 4, Ngừa Ác, Trừ Ác, Tu Thiện, Giữ Thiện.
Người mà tu cho tới là đủ 4, còn có người chỉ có 3, chỉ có 2, hoặc chỉ có 1 thôi mà.
Cho nên là mình thấy có nhiều người học cũng dữ dằn mà chơi cũng tới bến là chỗ đó đó.
Còn loại mà tu chưa xiết là phải đủ 4.
Đây là lý do tại sao mà có người cũng tu mà tu nhanh tu chậm.
Là chỗ đó bởi vì Tinh Tấn của anh nó đủ 4 không?
Chứ có nhiều người các vị biết, cha mẹ nói thì họ rất nghe lời, họ rất là ngoan, nhưng bạn nói cũng ngoan luôn.
Có, có, tôi thấy cái đó. Tôi biết có.

Trời ơi, cha mẹ kêu nằm xuống đánh là nằm liền, cha mẹ chửi là không có dám giận, cha mẹ kêu không đi chơi là không đi chơi, cha mẹ nói gì cũng nghe hết trơn không có dám giận.
Vậy chứ hai ba tháng mà cha mẹ quên nhắc bạn nói cái nghe liền.
Tức là cũng con ngoan. Nhưng mà vậy đó có.
Thì tinh tấn cũng vậy.
Có người thì siêng trừ ác, có người thì siêng tu thiện. Vậy đó.
Có người siêng trừ ác nhưng mà không có siêng ngừa. Có trường hợp đó.
Có nghĩa là phạm giới là giải quyết liền nhưng mà không có cảnh giác. Có trường hợp đó.
Chắc ở đây ai có con chắc tôi nói mới hiểu?
Nhiều đứa ngoan lắm nhưng mà dễ bị dụ, bạn dụ nói nghe, có.
Mà cha mẹ về dạy thì ok lắm, nói nghe răm rắp.
Mà chỉ cần hơi lơi lơi cái là thôi xong luôn.
Xăm mình rồi tùm lum hết.
Cho nên tất cả các tâm sở khác đều như vậy hết.
Có nghĩa là nó có nhiều tính năng thì người ta tu tốt là người ta giữ tròn tất cả detail chi tiết của nó.
Còn mà tu dỏm là ta hay thiếu thiếu một chút, thiếu thiếu một chút.
Đây là lý do tại sao mà có vụ đắc nhanh đắc chậm.
Chứ tự nhiên đứa nào cũng tu hết tại sao nó đắc nhanh đắc chậm là bởi vì của nó có vấn đề.
Như tôi biết trong nhà của các vị đó, có nhiều người ngộ lắm, đồ làm vườn của họ rất là tốt nhưng mà đồ bếp họ rất là tệ có không?
Có. Tại vì sao?
Vì họ mê làm vườn.
Còn có người thì mê làm bếp thì đồ làm vườn nó cũng xịt xịt sẹo nó cũng bệ rạc lắm.
Có người thì buồng ngủ phải nói là như tiên cảnh mà buồng tắm nhìn như muốn mửa luôn.
Có người thì thì buồng tắm ngon lành lắm mà nhà bếp ta nói nhìn như đàn bà hư vậy đó. Đó.
Là tại vì kiểu họ vậy, họ coi nặng gì họ chăm sóc đó, chứ đừng có nói họ làm biếng tội nghiệp.
Gu kiểu họ vậy.
Bên Mỹ tôi có biết một người ra đường tưởng nữ hoàng không. Sang lắm.
Về nhà ta nói từ ngoài cửa mở vô khoảng chừng 30 đôi giày.
Mà thứ có một chiếc. Còn chiếc còn lại là phải đi kiếm.
Đăng báo tìm trẻ lạc.
Không biết là bả liệng ở đâu.
Mà tôi nhìn đôi giày, nhìn nhà bả tôi mới nhớ một chuyện.
Bà chủ trọ bả cho thằng đó thuê nhà mà mỗi lần khuya nó đi nhậu về là nó hay đá đôi giày lắm chứ nó không có tháo.
Đá đùng đùng rồi đi ngủ.
Bả bực lắm bữa đó bả kêu nó lại bả nói nè
Mày khum xuống mày tháo ra không được sao mày đá như vậy.
Sao tao ngủ?
Nó nói xin lỗi nó nói con biết rồi, con biết rồi dì, dì yên tâm.
Bữa sau nó về nó cũng xỉn xỉn, nó đá một chiếc chết cha nó nhớ nó đá một chiếc rồi nó ngưng, nó không đá nữa.
Chiếc còn lại thì nó cúi xuống nó gỡ.
Thì nó vô nó ngủ khoảng 3 giờ sáng bả lên bả đập cửa.
Nó hỏi có gì không dì ba?
Bả nói mày mày mai mày dọn mày đi chứ cho tao không có cho mày mướn nữa.
Hỏi sao kì vậy vụ đá đó hả?
Con con đá có một chiếc con nhớ dì con đâu có đá nữa.
Vấn đề là chiếc còn lại tao ngồi tao chờ để tao ngủ.
Tao chờ mày đá luôn chiếc thứ hai đó tao ngủ mà mày không chịu đá.
Trời ơi tao nằm tao nằm tao trằn trọc như là nhớ bồ mà tao nằm tao chờ nó đá mà nó không chịu đá.
Thứ mà nó ray thứ nó chờ nó quất luôn chiếc luôn nó ngủ.

Không chịu.
Bả nằm bả chờ hoài chờ hoài chờ hoài chờ hoài cuối cùng 3 giờ sáng lên đuổi thẳng luôn.
Mà thiệt bà đó tôi đồng ý với bả.
Tôi cũng chờ nữa.
Chờ nó đá.
Mà nhà bà này y chang vậy đó.
Tức là từ ngoài cửa vô là coi như là ta nói gọi là khủng khiếp.
Giày dép mà tôi giấu nhiều tình tiết, vô nhà tắm của nàng là đồ lớn đồ bé đồ treo như là cờ Liên Hiệp Quốc vậy đó.
Mà nàng bước ra khỏi nhà một cái tôi nói tinh tươm chỉn chu.
Từ trên xuống dưới đồ hiệu không, nguyên một cây đồ hiệu di động trên phố.
Đẹp như là một bình hoa biết đi.
Thơm phức lộng lẫy.
Mà bước vô cửa một cái hồn phi phách tán.
Thì tâm 25 Tâm Sở cũng vậy.
Có nhiều tay là nó nặng về cái này mà nó yếu về cái kia.
Nó nặng cái này nó yếu cái kia cho nên đừng có trách tới hồi Đắc Đạo.
Trục trặc trục trặc trục trặc là có có.
Này tôi xin lỗi, có nhiều vị tu tôi nóiquá trời tu.
Kiếp chót bị gì biết không?
Buồn Ngủ. Buồn Ngủ mà mà tôi tưởng Phiền Não gì ghê gớm lắm.
Buồn Ngủ.
Cứ vô hít chừng ba hơi cạch.
Ba hơi cứ gục cạch vậy đó.
Mà tu dữ dội đó, tu mà tu dữ dội đó.
Còn có vị thì chót bị Nữ Sắc, Nữ Sắc.
Bị dì hai dì ba lấn chiếm lòng lề đường.
Đánh mất chủ quyền biển đảo là thiền không nổi cứ ngồi xếp thấy dì hai, dì ba lạng qua lạng lại bà cố tui sao tui tu.
Có vị thì bị rối vụ Tiện Nghi.
Ngồi thấy chỗ ngồi nó hơi cộm cộm hơi cấn cấn ngồi không được.
Phòng gì đâu ngộp cửa sổ nhỏ xíu, gián nhện chuột không chịu đắc.
Mà tu biết bao nhiêu kiếp.
Phòng đó vậy đó, tu không đắc.
Là chỉ có phòng thôi.
Mà bao nhiêu coi như là bùng binh tôm tướng cá phụ nữ rồi lễ vật Cúng Dường Thị Phi rồi chuyện này miễn nhiễm hết.
Bách độc bất xâm, đao thương bất nhập.
Chỉ có cóc nhỏ xíu không chịu đắc.
Lạ vậy đó.
Thì do Kiểu Tu hồi trước.
Kiểu Tu bị trục trặc trục trặc cho nên tới hồi tu nó cũng trục trặc trục trặc.
Cái đó quan trọng lắm quý vị.
Rất là quan trọng.
Thì Thiền là gì?
Tôi chốt lại buổi giảng chiều nay Thiền là gì?
Là Bản Năng chúng ta có hai thứ Đối Lập nhau.
Cái nào mạnh thì nó bèn đốt còn cái còn lại.
Tu Hành tức là gì?
Là ăn rồi là chuyên môn làm chuyện Đốt Nhà.
Đốt Nhà tù thêm chữ tù.
Mà có nhiều người đốt lộn, hoặc nhà tù không chịu đốt mà đốt nhà ở.

Mà đó là ai?
Chúng ta. Mình nè.
Ăn rồi chuyên môn đi Đốt Nhà không.
Cho nên ngày hôm qua tôi dạy các vị Vượt Ngục, bữa nay dạy các vị Đốt Nhà phải không?
Đól à tu đi qua Thụy Sĩ học toàn là mấy ác ôn không.
Bữa thì Vượt Ngục.
Cái này mà cảnh sát mà nghe được là chết luôn.
Lớp học gì mà bạo lực kinh hoàng.
Hôm qua là Vượt Ngục, bữa nay là Đốt Nhà, ngày mai mình học tới vụ giết người đó mới ghê.
Tức là học học xong là ra ngoài xăm trổ hổ báo áo số cơm tù.
Các vị có nghe tôi giảng áo số cơm tù chưa?
Cái đó đặc biệt lắm, cái đó đặc biệt.
Ok nghỉ thui chứ, nghỉ nghỉ để bà con.
Bà con hoan hỷ giúp giùm, đọc giùm 16 trang.
Đọc thong thả thong thả.
Dạ, vừa rồi bà con kia nghe từ từ từ từ rồi mình giải tán.
Để tôi xuống tôi cũng Tùy Hỷ bởi vì đọc ở dưới tôi cũng nhái theo.